

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

TAXI TAXI!
(Run for your Wife)

Een dolle klucht in twee bedrijven

door

1880

Ray Cooney

Vertaling : Chris Rudèl

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1758

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE B7

BELANGRIJKE OPMERKING!

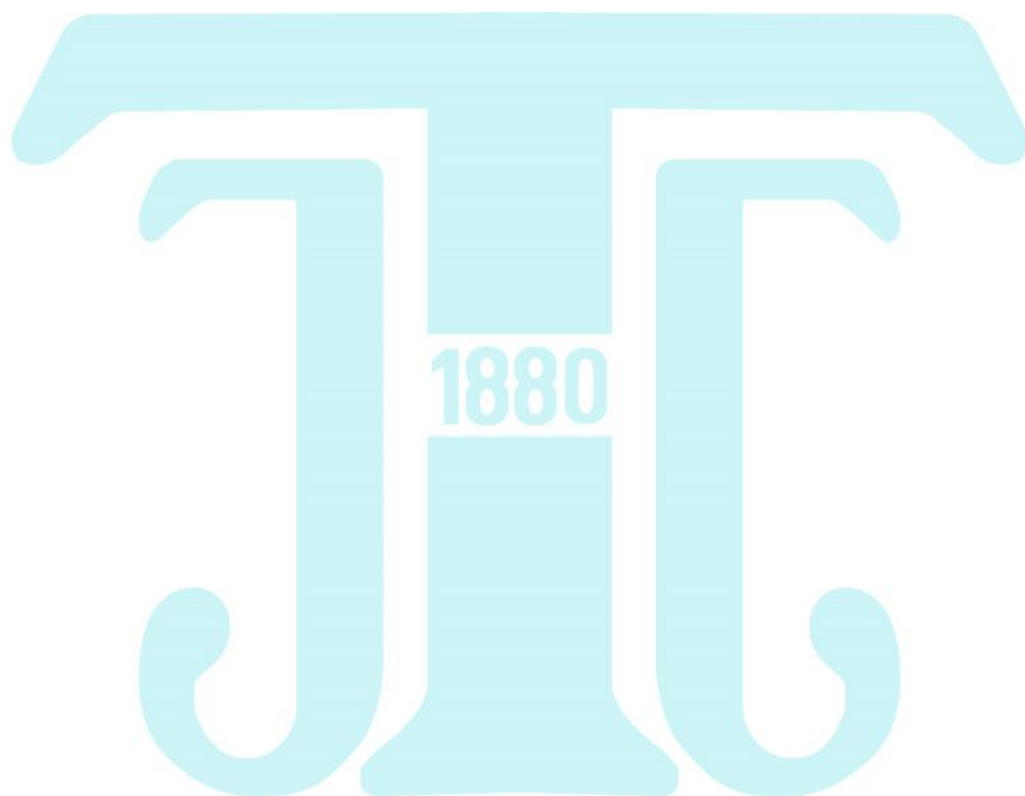
Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *TAXI TAXI!* op te voeren moet de naam van auteur *RAY COONEY*; vert. *Chris Rudèl* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/046
ISBN 978-90-385-06500

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/Ray Cooney
www.toneelfonds.be

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 5 heren – Fig.)

MARLEEN DEZWART
VERA DEZWART
JOHN DEZWART
STAN VAN GEYT
AGENT DE CNODDER
AGENT MAEGERMANS
PHILIPPE CORSAGE

REPORTER

DECOR

Het appartement van John en Marleen Dezwart op het Kiel en dat van John en Vera Dezwart in Hoboken. Een zonnige zomermorgen.

In het algemeen doet het decor, dat de leefruimte van een modern appartement voorstelt, dienst voor de beide appartementen. Gedurende het stuk zal de handeling zich regelmatig in beide flats simultaan afspelen, uiteraard zonder dat de bewoners ervan elkaar opmerken.

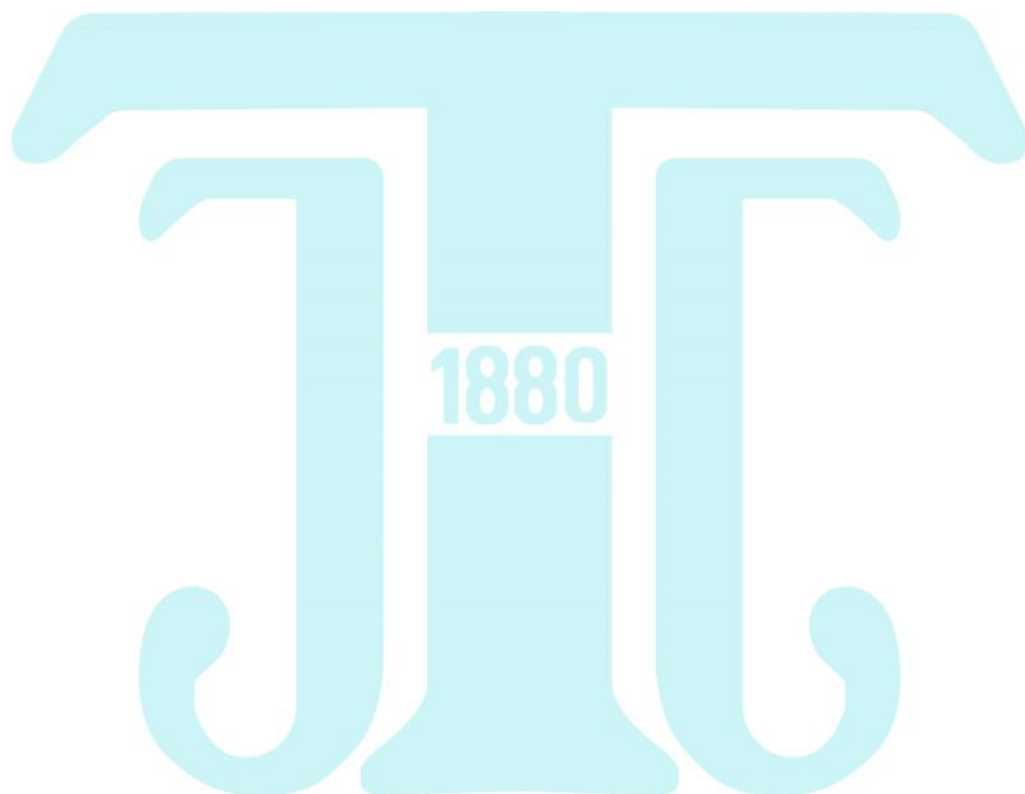
Een deur links in de achterwand leidt naar de hall van Marleen en een deur rechts in de achterwand leidt naar de hall van Vera. Het gedeelte van het decor links stelt grotendeels het appartement van Marleen voor; het gedeelte rechts, dat totaal verschillend is van aankleding, dat van Marleen. Aan het raam links hangen dus de gordijnen van Marleen. Het raam rechts heeft de gordijnen (of scandiaflex) van Vera.

De rest van het decor (ongeveer tweederde) doet dienst als gemeenschappelijke ruimte voor de beide appartementen. Een deur links vooraan leidt naar de keuken(s); een deur rechts vooraan naar de slaapkamer(s). Achter de geopende deuren zien we links een deel van een moderne keuken en rechts een kaptafel met poef. In het midden van de scène staat een sofa met aan weerszijden ervan een bijzettafeltje. Op elk tafeltje een telefoon met een lange draad, die het de acteurs moet mogelijk maken om al telefonierend rond te lopen. De telefoon op het linkertafeltje is die van Marleen. Die op het rechtertafeltje die van Vera. Achter de sofa staat nog een tafel die bijna zo hoog is als de sofa zelf. Er staan

twee losse zetels, één links en één rechts van de sofa, met telkens tussen de zetel en de sofa een papiermand.

In de gemeenschappelijke ruimte kunnen schilderijen of andere versieringen aan de muur hangen. Het geheel kan verder worden aangekleed met planten. Er mogen echter zeker geen familieportretten te zien zijn.

Zowel het geluid van de twee voordeurbellen als van de telefoons moet verschillend klinken.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opengaat is de scène leeg. We horen een instrumentale versie van "Love and Marriage". De gordijnen voor beide ramen zijn gesloten, maar het vroege zonlicht van een zonnige zomermorgen zorgt ervoor dat de kamer slechts half verduisterd is. De volgende scène wordt op vrij hoog tempo gespeeld vermits beide vrouwen behoorlijk zenuwachtig zijn. De muziek speelt gewoon door.

Na enkele ogenblikken komt Marleen vanuit de keuken de kamer in. Ze heeft haar nachtkleed nog aan en heeft een kop koffie bij. Ze is een kleine, blonde, attractieve vrouw van achteraan in de twintig. Ze kijkt op haar horloge, zet haar kop koffie op de tafel achter de sofa en gaat naar het linkerraam. Ze opent de gordijnen en warm zonlicht verlicht de kamer en een gedeelte van de gemeenschappelijke ruimte. Ze kijkt naar buiten (haar echtgenoot is te laat thuis). Dan aarzelt ze een ogenblik, loopt naar haar telefoon op het tafeltje links en begint het nummer van de politie te draaien. Dan aarzelt ze opnieuw en haakt terug in.

Vera komt uit de slaapkamer. Ze draagt een dienblad met ontbijt, terwijl Marleen nog eens op haar horloge kijkt. Vera is een attractieve, roodharige vrouw van midden de twintig. Ze draagt een lang, sierlijk nachtkleed. Marleen loopt opnieuw naar het raam terwijl Vera de slaapkamerdeur sluit. Wanneer Vera in de richting van de tafel achter de sofa loopt, komt Marleen terug van het raam en neemt haar kop koffie van de tafel. Marleen en Vera staan zo naast elkaar achter de sofa. Ze kijken gelijktijdig op hun horloge. Het is duidelijk dat ze zich niet van elkaars aanwezigheid bewust zijn. (wat nogal logisch is vermits Marleen zich op het Kiel bevindt en Vera in Hoboken)

Vera gaat naar haar raam rechtsachter terwijl Marleen naar de telefoon op het linkertafeltje loopt. Ze begint opnieuw het nummer van de politie te draaien,

maar verandert eens te meer van idee. Ze loopt voor de sofa langs naar de slaapkamerdeur. Terwijl Marleen het voorgaande doet, heeft Vera haar gordijnen (of scandiaflex) opengetrokken en zonlicht valt de rest van de kamer binnen, zodat de volledige scène nu verlicht is. Vera heeft haar raam geopend, naar buiten gekeken, het raam opnieuw gesloten en is naar voor gelopen naar haar telefoon op het rechter tafeltje. Zowel Marleen als Vera twijfelen en kijken ongeduldig op hun horloge (uiteraard zonder elkaar op te merken).

Marleen verdwijnt in de slaapkamer met haar kop koffie, terwijl Vera het nummer van de politie begint te draaien. (haar echtgenoot is te laat thuis) Ze bedenkt zich, haakt terug in, neemt het dienblad van de tafel achter de sofa en verdwijnt ermee in de keuken. Tegelijkertijd komt Marleen opnieuw uit de slaapkamer. Ze draagt nu een kamerjas. Ze sluit de slaapkamerdeur en loopt naar haar raam linksachter. Dan komt Vera terug uit de keuken met een doos waspoeder. Ze zet de doos op de tafel achter de sofa, loopt naar haar raam rechts en kijkt naar buiten. Zowel Marleen als Vera lopen tegelijkertijd weg van hun respectievelijke ramen. Ze weten duidelijk niet goed wat te doen. Synchronoon lopen ze naar hun eigen haldeur (Marleen linksachter en Vera rechtsachter) en kijken naar buiten. Ze sluiten beiden de deur en blijven een ogenblik nadenkend staan. Dan beslissen ze om, tegelijkertijd, naar de telefoon te lopen (Marleen links en Vera rechts) en het nummer van de politie te draaien. Ze zetten zich ieder aan één kant van de sofa (Marleen links en Vera rechts) en wachten op verbinding.

Van zodra de twee vrouwen zijn gaan zitten wordt de muziek uitgefadet.)

MARLEEN : *(in hoorn)* Met het politiekantoor van Antwerpen-Kiel?

VERA : *(in hoorn)* Hallo?

MARLEEN : *(in hoorn)* Dank u.

VERA : *(in hoorn)* Spreek ik met de politie van Hoboken?

MARLEEN : *(in hoorn)* Excuseert u me agent, maar ik maak me een beetje zorgen over mijn man.

VERA : (*in hoorn*) Neemt u me niet kwalijk, maar ik ben ongerust over mijn man.

MARLEEN + VERA : (*in hoorn*) John Dezwart.

MARLEEN : (*in hoorn*) Met Marleen Dezwart.

VERA : (*in hoorn*) Met Vera Dezwart.

MARLEEN : (*in hoorn*) Stadionstraat...

VERA : (*in hoorn*) Ijskelderstraat...

MARLEEN : (*in hoorn*) ... nummer 25 ...

VERA : (*in hoorn*) ... nummer 47 ...

MARLEEN : (*in hoorn*) ... Antwerpen-Kiel.

VERA : (*in hoorn*) ... Hoboken.

MARLEEN : (*in hoorn*) Inderdaad. John Dezwart. Hij is taxichauffeur.

VERA : (*in hoorn*) Hij is taxichauffeur.

MARLEEN : (*in hoorn*) Toen ik vanmorgen wakker werd, zag ik dat hij niet was thuisgekomen. En hij moest maar tot middernacht werken.

VERA : (*in hoorn*) Hij moest normaal om half acht deze morgen zijn thuisgekomen.

MARLEEN : (*in hoorn*) Van de avondshift.

VERA : (*in hoorn*) Van de nachtshift. Het is nu al half negen en anders is hij altijd stipt op tijd.

MARLEEN : (*in hoorn*) Ik zou me misschien geen zorgen moeten maken, maar hij houdt zicht normaal altijd aan zijn uurrooster.

VERA : (*in hoorn*) Hij heeft een zeer strikt uurrooster, ziet u.

MARLEEN : (*in hoorn*) Ik vrees dat hij een beetje overwerkt is.

VERA + MARLEEN : (*in hoorn*) Hij is misschien achter zijn stuur in slaap gevallen!

VERA : (*in hoorn*) Ziekenhuizen?

MARLEEN : (*in hoorn*) Nee, nog niet.

VERA : (*in hoorn*) Denkt u?

MARLEEN : (*in hoorn*) Dank u.

VERA : (*in hoorn*) Hartelijk bedankt.

MARLEEN : (*in hoorn*) Hij ziet er nogal gewoon uit.

VERA : (*in hoorn*) Middelmatig, zou ik zeggen.

MARLEEN + VERA : *(in hoorn)* Niet groot, niet klein, bruin haar, blauwe ogen, een beetje struis... Een soort van teddybeer.

MARLEEN : *(in hoorn)* Bijzondere kentekens?

VERA : *(in hoorn)* Niet bepaald.

MARLEEN : *(in hoorn)* Nee.

VERA : *(in hoorn)* Hij is heel gewoon. Dank u.

(Ze leggen beiden de hoorn neer en staren even voor zich uit. Dan gaat de deurbel bij Marleen. Ze springt recht en loopt naar de hall. Tegelijkertijd is Vera ietwat doelloos naar haar raam gegaan. Ze staart naar buiten. Dan neemt ze het waspoeder van de tafel achter de sofa en verdwijnt in de keuken)

MARLEEN : *(in hall)* Goeie God!

JOHN : *(in hall)* Hallo.

DE CNODDER : *(in hall)* Het is niets hoor, mevrouwetje.

(Inspecteur de Cnodder, een jonge politieagent in burger komt samen met Marleen de kamer in. Tussen hen in hangt John Dezwart, gekleed in een zomerbroek en een loszittend jasje. Hij ziet er, in tegenstelling met zijn toch wel eigenaardig leventje, heel gewoon uit. Hij heeft een verband rond zijn hoofd en niettegenstaande hij nog een beetje duizelig is, probeert hij opgewekt te doen. De Cnodder sluit de deur.)

MARLEEN : Ik wist dat er een ongeluk gebeurd was.

DE CNODDER : Rustig aan, meneertje.

(Tijdens de volgende dialoog leidt Marleen John naar de sofa en behandelt hem als een overjaarse schooljongen: vertroetelend én berispelend. Ze zet zich naast John op de sofa)

MARLEEN : Arme schat!

JOHN : Het is niets.

DE CNODDER : Laat hem gaan zitten.

JOHN : Ik ben o.k. Echt waar.

MARLEEN : Maar hoe zie jij eruit? Schatje toch!

DE CNODDER : *(tegen Marleen)* Agent de Cnodder van het wijkkantoor Kiel.

MARLEEN : Ik heb net met uw bureau gebeld.

DE CNODDER : Daar weet ik niets van, mevrouw. Ik heb de laatste drie uur met uw man doorgebracht in het Middelheim ziekenhuis.

MARLEEN : *(gespannen)* Oh John, ik kreeg de schrik van mijn leven toen ik wakker werd en zag dat je niet thuis was. *(tegen de Cnodder)* Hij is nog nooit niet thuis geweest. Wat is er gebeurd, agent? *(bekijkt Johns verband)*

DE CNODDER : Wel mevrouw, het ziet er naar uit dat uw man het aan de stok heeft gehad met een stelletje nozems, nietwaar meneer Dezwart?

JOHN : *(knikt opgewekt)* Ja.

MARLEEN : *(gespannen)* Oh John! Drink vlug een kopje koffie, schat.

JOHN : *(knikt)* Koffie.

(Vera komt uit de keuken en sluit de deur)

MARLEEN : Hij zal toch wel koffie mogen drinken, agent?

DE CNODDER : Ja hoor. Hij is alleen nog een beetje duizelig, dat is alles.

MARLEEN : Oh John!

VERA : *(terwijl ze voorbij de Cnodder loopt, die uiteraard niet reageert)* Oh John! *(af in slaapkamer en sluit de deur)*

MARLEEN : Wilt u ook koffie, agent?

DE CNODDER : Nee, dank u mevrouw Dezwart. Oh ja, in het ziekenhuis hebben ze gezegd dat uw man deze pillen moest nemen *(neemt een flesje uit zijn jas en geeft het over John heen aan Marleen. John staart naar het flesje en blijft wezenloos glimlachen)* Voor de hoofdpijn, denk ik. Eén pil, twee keer per dag.

MARLEEN : Arme schat!

JOHN : (*Knikt*) Ja.

MARLEEN : Heb je al ontbeten?

JOHN : (*schudt het hoofd*) Nee.

MARLEEN : Wil je een eitje?

JOHN : (*schudt het hoofd*) Nee nee.

MARLEEN : (*tegen de Cnodder*) Ik zal wat koffie voor hem halen. Het was erg vriendelijk van u om hem naar huis te brengen.

DE CNODDER : (*grinnikt*) Ik vrees dat hij vandaag tot niet veel meer in staat zal zijn. Ik moet zeggen dat ik het fijn vond achter het stuur van zijn taxi. Het geeft je zo'n machtig gevoel om al die mensen, die je proberen te doen stoppen, voorbij te rijden.

MARLEEN : Ik ben u zeer dankbaar, agent.

DE CNODDER : Dat was het minste wat we konden doen. Uw man is een held, is het niet meneer Dezwart?

JOHN : (*knikt opgewekt*) Ja, ja!

MARLEEN : Hij is anders het type niet om iets spectaculairs te doen.

DE CNODDER : Het zal een plotselinge drang geweest zijn.

JOHN : (*met een dwaas lachje*) Ja.

MARLEEN : Domme jongen ! (*gaat naar de keuken en sluit de deur*)

DE CNODDER : (*neemt zijn notaboekje*) Neemt u mij niet kwalijk, maar er zijn toch een paar puntjes die ik zou willen ophelderen.

JOHN : Ja.

(Tijdens de volgende dialoog kijkt John om zich heen en probeert alles op een rijtje te zetten, terwijl de Cnodder door de kamer loopt)

DE CNODDER : Wel dan... (*leest in notaboekje*) Gisteren omstreeks drieëntwintighonderd uur... (*glimlacht naar John*) ... dat is elf uur 's avonds,

reed u met uw taxi... Het is toch uw taxi, meneer? U bent dus de eigenaar, als het ware... Een zelfstandig taxichauffeur.

JOHN : Neemt u mij niet kwalijk, agent. Hoe laat is het?

DE CNODDER : (*verrast*) Kwart voor negen, meneer.

JOHN : (*probeert dit te laten doordringen*) Kwart voor negen.

DE CNODDER : Laat ons nog even terug gaan naar elf uur gisteravond, meneer...
Toen u betrokken raakte bij die aanranding.

JOHN : Aanranding, ja!

DE CNODDER : U reed dus zonder passagiers terug naar huis.

JOHN : (*bezorgd en verward*) Kwart voor negen 's morgens?

DE CNODDER : Inderdaad. (*kijkt in zijn nota's*) Toen u op de Boomse Steenweg reed, zag u dat er een oud vrouwtje werd lastig gevallen door twee jonge kerels.

JOHN : Woensdagmorgen?

DE CNODDER : Ja.

JOHN : Wat is er dan met dinsdagnacht gebeurd?

DE CNODDER : De helft ervan hebt u doorgebracht op het politiebureau en de andere helft in het Middelheim.

JOHN : (*denkt na*) Mijn uurrooster!

DE CNODDER : Wat zei u?

JOHN : (*probeert zich te herpakken*) Ik denk dat ik van mijn uurrooster ben afgeweken.

DE CNODDER : Dat verbaast me niets.

JOHN : (*kijkt rond*) We zijn hier dus op het Kiel?

DE CNODDER : (*licht verwonderd*) Inderdaad.

JOHN : (*wijst naar de keuken*) En dat was Marleen?

DE CNODDER : Ja. Ze haalt koffie voor u. (*John neemt gehaast zijn agenda uit de binnenzak van zijn jasje en doorbladert hem vlug om zijn uurrooster te checken*) Boomse Steenweg dus. Twee jonge kerels probeerden een oude vrouw van haar handtas te beroven.

JOHN : (*leest*) Vera. Zeven uur dertig 's morgens.

DE CNODDER : Nee. Dorothea Pieters. Elf uur 's avonds. *(Marleen komt uit de keuken met een kopje koffie. Ze sluit de deur. John steekt vlug zijn agenda weg, lacht overdreven vriendelijk en steekt zijn arm naar haar uit. Marleen heeft de pillen in de keuken achtergelaten)* Mevrouw Pieters vecht met de twee bandieten. U stopt, springt uit uw taxi en snelt haar ter hulp.

MARLEEN : Oh John, ze hadden je wel kunnen vermoorden!

JOHN : Wacht eens even. Ik probeer de dingen op een rijtje te zetten.

MARLEEN : *(zet de koffie op het salontafeltje en helpt John uit zijn jasje)* Jij gaat nu meteen naar bed, dat ga jij doen. *(tegen de Cnodder)* Hij is absoluut niet in staat om te worden ondervraagd. Waarom hebt u dat trouwens gisteravond al niet gedaan? *(legt Johns jasje over de leuning van de sofa en geeft hem zijn koffie)*

DE CNODDER : Omdat meneer Dezwart gisteren allesbehalve wilde meewerken. Eerst wilde hij ons niet vertellen wie hij was. Dan wilde hij ons niet zeggen waar hij woonde. En tenslotte was er nog die hysterische oude dame en meneer Dezwart die iedere vijf minuten van zijn stokje ging.

MARLEEN : Oh John!

DE CNODDER : Het was één grote warboel. *(tegen John)* Nog een paar vraagjes meneer en dan ben ik weg.

JOHN : O.k. *(plots)* Mijn taxi staat toch voor de deur?

DE CNODDER : Zeker meneer.

JOHN : Gelukkig!

DE CNODDER : Dus u kwam tussenbeiden.

JOHN : Ja.

MARLEEN : Domme jongen!

DE CNODDER : Mevrouw Dezwart...

MARLEEN : Maar hij schoot haar ter hulp en werd dan gemolesteerd door die overvallers.

JOHN : Helemaal niet. Die oude dame sloeg me met haar handtas.

MARLEEN : Wat? Zo'n stomme koe!

DE CNODDER : Mevrouw Dezwart!

JOHN : Zij dacht dat ik één van hen was.

DE CNODDER : Dat weten we meneer Dezwart. Dus de twee overvallers renden weg.

JOHN : Ja. In de richting van de Abdijstraat.

DE CNODDER : O.k. Kunt u ons een beschrijving geven?

JOHN : (*denkt hard na*) Het is een lange straat met aan weerszijden winkels.

DE CNODDER : Van de overvallers.

JOHN : Het ging allemaal zo snel. Die vrouw die me maar op mijn hoofd bleef slaan met haar handtas en ik die probeerde uit te leggen dat ik een taxichauffeur was die toevallig voorbijreed.

MARLEEN : Bemoei je in het vervolg met je eigen zaken. (*de deurbel bij Marleen gaat*) Excuseert u me, agent. (*verdwijnt in de hall*)

JOHN : Is dat alles? Ik moet er nu echt vandoor.

DE CNODDER : Nog één klein puntje, meneer.

JOHN : Oh ja.

DE CNODDER : Er is nogal wat verwarring ontstaan omtrent uw adres. Op het politiebureau gaf u -toen u uiteindelijk besloot mee te werken en tussen twee appelflauwtjes door- dit adres hier (*leest uit notaboekje*) Stadionstraat 25, Antwerpen-Kiel.

JOHN : Ja.

DE CNODDER : Maar in het ziekenhuis heeft men van u een ander adres gekregen, namelijk (*leest uit notaboekje*) Ijskelderstraat 47 in Hoboken.

JOHN : (*denkt hard na. Uiteindelijk*) Het is niet waar!

DE CNODDER : Toch wel. Of hebt u twee adressen?

JOHN : (*grinnikend*) Neenee.

DE CNODDER : (*vriendelijk*) En nu vraag ik mij af of u soms een verklaring hebt voor deze verwarring.

JOHN : (*grinnikt nog flauwtjes*) Nee.

DE CNODDER : Dus volgens u moeten ze in het ziekenhuis een vergissing hebben gemaakt?

JOHN : Natuurlijk. U weet toch hoe dat gaat. Het was laat op de avond. Grote drukte. Te weinig personeel. En dan zit daar zo'n jong verpleegstertje. Pas van school. Die zal wel wat in de war geweest zijn. En ikzelf zal na die klap op mijn hoofd ook wel niet zo duidelijk hebben gesproken. Jaja. Ik zeg (*murmelt*) Stadionstraat 25 Antwerpen-Kiel en zij verstaat (*murmelt opnieuw*) Ijskelderstraat 47 Hoboken.

DE CNODDER : (*verbaasd*) Jaja.

(Marleen komt uit de hall gevolgd door Stan, gekleed in kamerjas en broek en pantoffels. Hij is een opgewekte kerel, maar niet zo snugger als hij er uitziet. Hij stapt vrolijk de kamer binnen)

MARLEEN : (*alsof ze een onwelkome gast aankondigt*) Het is Stan.

STAN : Alles in orde, ouwe jongen?

JOHN : (*zelfzeker*) Ja hoor. Ik ben o.k.

STAN : (*bekijkt hem*) Je ziet er anders belabberd uit. (*tegen de Cnodder*) Stan Van Geyt. Ik ben de bovenbuur. U bent de flik, is het niet?

DE CNODDER : Agent de Cnodder van het district Antwerpen-Kiel, meneer.

STAN : (*glimlacht naar de Cnodder*) Geweldig. (*zet zich naast John op de sofa*) De melkboer heeft me alles verteld. Hij zei dat je het aan de stok hebt gehad met een dozijn skinheads gewapend met fietskettingen.

JOHN : Ik kreeg een slag van een handtas.

STAN : Oh, homofiele skinheads. Dat is iets nieuws, nietwaar agent?

DE CNODDER : Bent u een vriend van de familie, meneer?

STAN : (*slaat zijn arm rond John*) Oh absoluut. Ik leen al jaren hun laatste frank, is het niet?

MARLEEN : Dat mag je wel zeggen.

STAN : Maar binnen een paar jaar begin ik ze terug te betalen. (*lacht met zijn eigen grap. De Cnodder blijft uitdrukkelingsloos. Tegen John*) Dus de melkboer heeft overdreven?

MARLEEN : Hij is heel dapper geweest. Hij kreeg een slag op zijn hoofd toen hij probeerde een oude dame te helpen die overvallen werd.

STAN : Het is niet waar!

JOHN : *(wijst op zijn hoofd)* Het is eigenlijk niet veel bijzonders.

STAN : Nee. Daar heeft nooit veel bijzonders gezeten. Hij is anders zo braaf. Zou nog geen vlieg kwaad doen.

DE CNODDER : Moet u niet gaan werken, meneer?

STAN : *(staat verontwaardigd recht en gaat naar de Cnodder)* Werk? Meneer, ik ben één van de vaste waarden in de officiële statistieken van dit land.

DE CNODDER : Hoe bedoelt u?

STAN : Ik ben tijdelijk werkloos.

DE CNODDER : Ik begrijp het.

STAN : Maar ik ben wel van plan om het permanent te worden.

DE CNODDER : *(koel)* Werkelijk?

STAN : Ja. Ziet u, de uren bevallen me wel.

DE CNODDER : *(negeert Stan)* Wel meneer Dezwart, ik heb geen verdere vragen. Als ik u was zou ik de raad van uw vrouw opvolgen en een beetje gaan rusten.

STAN : Ja John. Ga wat rusten en houd de agent niet verder van zijn werk. *(tegen de Cnodder)* Weet u agent dat er hier in de wijk ieder half uur een man wordt neergeslagen?

DE CNODDER : *(koel)* Is dat zo?

STAN : Ja. En hij begint er langzaam genoeg van te krijgen. *(lacht luidop om zijn grap. De Cnodder dringt Stan achteruit tot in een zetel)*

DE CNODDER : Als er meer mensen zouden zijn zoals uw vriend hier, meneer, dan zouden er heel wat minder misdaden worden gepleegd.

STAN : Natuurlijk, natuurlijk.

DE CNODDER : *(tegen Marleen)* Hij mag u dan al wat ongerust hebben gemaakt, mevrouw Dezwart, maar ik herhaal : uw man is een held. Het zou me niet verwonderen moest u zelfs bezoek van de pers krijgen.

JOHN : *(springt recht)* De pers!

(Marleen laat John terug zitten)

DE CNODDER : Hier is mijn telefoonnummer mocht u zich toevallig nog iets van de overvallers herinneren. *(terwijl hij het nummer opschrijft)* U mag mij altijd opbellen. Of u zegt het maar tegen één van mijn mannen.

(Tijdens de volgende dialoog neemt Marleen het blaadje dat de Cnodder uit zijn notaboekje heeft gescheurd aan en legt het naast de telefoon op het linker tafeltje)

MARLEEN : Dank u agent.

DE CNODDER : Een prettige morgen nog, meneer Dezwart, mevrouw Dezwart.

MARLEEN : Ik zal u buiten laten.

DE CNODDER : *(tegen Stan. Koel)* Goeiemorgen meneer. *(volgt Marleen naar de hall)*

STAN : *(vriendelijk)* Maakt u zich geen zorgen, agent. Ik geloof nog niet de helft van wat de kranten over de politie schrijven.

DE CNODDER : *(draait zich om bij de halldeur)* Van Geyt was uw naam, is het niet?

STAN : Ja. Maar u mag gerust Stan zeggen, hoor.

DE CNODDER : *(doodernstig)* Ik weet hoe ik uw soort moet noemen, meneer. *(samen met Marleen af in hall)*

STAN : *(gaat opgewekt naast John zitten)* Wel, dat was me het ochtendje wel en we hebben nog niet eens ontbeten! *(neemt Johns koffie)* Bedankt. *(drinkt)*

(Marleens telefoon rinkelt. John staat recht, maar Stan, die dichterbij het toestel zit, is hem voor. Tijdens het begin van het komende gesprek kijkt John op zijn horloge en besluit te vertrekken. Hij neemt zijn jasje van de rugleuning van de sofa en doet het aan)

(*in hoorn*) Met het huis van meneer en mevrouw Dezwart... Nee, dat dat ben ik niet... Ja, die is hier maar hij kan op dit moment onmogelijk... A.P.A.? Wat is dat...? Oh...

JOHN : (*vraagt zich af met wie Stan aan het praten is*) Wie is het?

STAN : Het A.P.A.. Ssst. (*in hoorn*) Goed... Ja... Stadionstraat 25 – Antwerpen-Kiel...
'n Prettige dag nog. (*legt hoorn neer*) Dat was het A.P.A. .

JOHN : Wat is dat?

STAN : Het Algemeen Persagentschap.

JOHN : De pers?

STAN : Zij geven nieuws door aan alle krantenredacties.

JOHN : (*loopt kwaad naar Stan*) Jij gaf hen mijn adres!

STAN : Natuurlijk. Die agent had gelijk. Jij bent een held!

JOHN : Ik wil ze niet zien.

STAN : Maar waarom niet? Enkel een kort interview en misschien een fotootje.

(*Marleen komt terug uit de hall, sluit de deur en gaat naar de keuken*)

JOHN : (*grijpt Stan beet. Hees*) Fotootje...? Ik wil niemand zien. Marleen... (*loopt naar Marleen die inmiddels bij de keukendeur staat*)

MARLEEN : Wat is er?

STAN : De pers heeft zonet gebeld. Ze sturen iemand.

JOHN : (*roept*) Ik wil ze niet zien!

MARLEEN : (*geschrokken*) Het ziekenhuis heeft pillen meegegeven. Ik haal ze even.
(*af in keuken*)

JOHN : (*roept haar na*) En toch wil ik niemand zien! (*sluit keukendeur*)

STAN : Rustig maar, ouwe jongen. (*leidt John naar de sofa*)

JOHN : (*springt terug recht*) Maar je begrijpt het niet, Stan!

STAN : Ik begrijp je inderdaad niet. Als je ziet wat voor onzin er tegenwoordig allemaal in de kranten staat, zou jij op de voorpagina moeten staan.

JOHN : *(leidt Stan weg van de keukendeur)* Stan, ik wil niet dat er over mij ook maar iets in de krant verschijnt. Als ze hier komen moet je zeggen dat jij het was. Zeg dat ik het niet geweest ben, maar jij. Verzin maar wat.

STAN : Waar heb je het toch over?

JOHN : Het zou me kapot maken.

STAN : Als dat verhaal in de krant komt?

JOHN : Ja. Het zou mijn relatie met Vera kapot maken.

STAN : Waarom zou het jou relatie... Wie is Vera?

JOHN : Zij is... een vrouw.

STAN : Een vrouw! *(realiseert zich plots)* Oh, jij stoute, stoute Johnny! Dus Vera is jouw kleine tussendoortje.

JOHN : Vera is veel meer dan dat.

STAN : Veel meer! Bedoel je dat...? *(wijst grote boezem aan)*

(John duwt Stan op de sofa. Terwijl John zijn verhaal doet moeten ze zich er beiden van bewust blijven dat Marleen in de keuken is en elk ogenblik kan binnenkomen)

JOHN : Stan, de hel zou losbarsten als Vera te weten zou komen dat ik met Marleen hier op het Kiel woon.

STAN : Waarom?

JOHN : Omdat ik met Vera in Hoboken woon.

STAN : Nee ouwe jongen. Jij woont met Marleen op het Kiel.

JOHN : Dat ook.

STAN : *(verdwaasd)* Heb jij twee adressen?

JOHN : Ja.

STAN : Eén bij je liefje in Hoboken...

JOHN : Ja. Alleen is Vera mijn liefje niet.

STAN : Wat is ze dan wel? Een Deense dog?

JOHN : Ze is mijn vrouw.

STAN : Wát zeg je?

JOHN : Ik ben getrouwd met Vera.

STAN : (*begrijpt er niets meer van*) Nee, je bent getrouwd met Marleen.

JOHN : Dat ook, ja.

STAN : (*totaal verbijsterd*) Heb jij twee vrouwen?

JOHN : Ja.

STAN : En twee huishoudens?

JOHN : Ja.

STAN : Goeie God, en ik die dacht dat jij een saai burgermannetje was.

JOHN : Ja.

STAN : (*schudt verbijsterd het hoofd*) Ik kan het niet geloven.

JOHN : Ja, ik stond er zelf ook van te kijken.

STAN : En dus vlieg jij over en weer tussen Hoboken en het Kiel als een oversekste hommél.

JOHN : Zo ongeveer, ja.

STAN : Maar Hoboken, verdorie. Dat is zo goed als naast de deur.

JOHN : Vier en een halve minuut met de taxi als de lichten aan de Zwaantjes een beetje meewillen.

STAN : Ja?!?!?

JOHN : Dat maakt het juist zo gemakkelijk.

STAN : Ja!

JOHN : Luister, als taxichauffeur werk je niet van negen tot vijf, maar heb je onregelmatige werkuren. Ochtendshift, middagshift, avondshift, nachtshift...

STAN : Jij bent geschikt! Ik geloof dat we blij mogen zijn dat je geen piloot bent geworden. Boeing Boeing! Maar wat met al je uitgaven? Twee vrouwen! Dat moet je een fortuin kosten!